

Biti

Marij
Čuk

BITI Severna obla; uvod:
biti, ne biti,
hití krokodilova šapa,
ko preneha iz bambusa liti
na gola črna telesa
z očmi iz praprotove rose,
z rokami kot rezilo mačet.

Biti džungla vročičnih šelestenj,
steza mokrotnih gazi sredi veka,
ki razdira grčava debla v prah,
temnosnovno moko,
mesi v granitnih kamnih oporoko
za obraz luninega zmaja.

Biti, seliti se z dna v globljo konico,
kjer se pekoči sneg rojeva v breztežen kruh,
kjer se sreča goni s hudiči.

Ali biti le drobna, tanka mravlja,
ki hoče iz pošastne riti.

Južna polobla; konec.

PES Izgrebem prah skoz sebe
 v parodijo mita ali škofjeloške basni.
 Zavit v temačno ozko iglo
 na drugem boku sika slap pošasti.
 Gre kača skozi trhlozobi stari les,
 z jezičkom nagne svoj pogled v roso,
 zamaje z glavo, dvigne svet
 in potepuški dlakast pes zaspi
 v svoji nezavesti, ko išče kost,
 da jo zasiplje z zemljo
 in lajna ajatutaja mesu . . .

NOBENE Kaj bi z vami!?
 KORISTI Ko bom v temi sameval
 na rezki polobli vsemirja
 in črvom razganjal dolgčas,
 se potuhne še lisica z zvitim repom,
 ne priženem se do čaše ambrozije,
 ki jo skoz sito vame bljuva nevidni malik.

Kaj bi z vami?

Ne koristi in ne škode nimam,
 samo obtolčeno snov pod lasuljo,
 tipajoče, žive, živčne prste,
 ki bi odpeli tanko, nežno bluzo
 in narahlo zbegali kraljico molka.

RAPSODIJA Preklete,
 zdaj in vekomaj vse tisto,
 ki poganja za rešetke
 mlade, stare, mrtve in žive,
 zakopava svežo glisto,
 v usta basa šop vampirjev.

Iz sonca zadnje ure
 pade še razklan okrušek.

In se skrije.
V razpokan trn prileti
ptica selivka.

Prekleteo, vse, kar me obkroža
in zapira v kože mroža
in razjeda ta skelet,
konec jedra, samo kost,
migotanje vročih dlet . . .

SRŠEN Ne, ne, sršen skovika
ko ga v trebuhu pika.
Še sam ne ve, zakaj leti,
kako se cvet zamaje
v očarljive divje saje,
kjer se stražar noči šopiri
in polovi oči na štiri,
da bi zveržil mrtvi let,
ga ukrotil, tlakoval na led.

In ko zasije sonce
spet in spet.

KLJUČ Pojedel bi pogačo,
igral se s staro kačo,
spil iz device kri,
mesarjem točil soli.

A sem le pesnik tulipan
na zelenici votlih krogov
in nimam ključev do brlogov,
kjer mesijo snovi ljudi.

REZINA Že dolgo je
diagonala sonc narazen.
Žarko migotanje tipa
na hlapu sivoledene gladine

in senca spremljevalka
 ni ne zadaj ne spredaj.
 Tako ostaja belolisto zrklo
 vedno tam, ne zmakne se,
 ne udinja se zapikom,
 ne vdaja se črnilu
 slepečega lisjaka vidca.
 Zato je tudi pesem le spomin
 in knjiga jalov vrt,
 ki težko čaka večšega grobarja.

POTEM Potem se ti zapre.
 Kot sito, ki ga omami češnjeva peška
 in ne razloči več med zgoraj in spodaj.

Vse je suho.

Razpoke v ustnicah
 in madeži za nohti
 ne barantajo s pticami
 za miren let.

Potem si tanek.

Kot nit iz belosive pajkove lasti,
 ki se pretrga ob zapiku kače.
 In je vseeno, če ptica še leti,
 in je vseeno, če jo pogoltno črni oblak.